

Luna-mi aprinde melancolia

Costel Zăgan

Scriu cu nervii ca o sârmă ghimpată înroșită
de revolta interioară Călimara cu cerneală e
un vulcan gata să erupă Stiloul e un înger al
răzbunării cu aripile ca niște rachete nucleare
Să înceapă să zicem potopul
Poate se trezește cineva
Acolo sus ori acolo jos
Nu contează
locul
E
TIMPUL
să înceapă
distracția

Costel Zăgan, EREZII DE-O CLIPĂ II